

Suhai Pál

Ismeretlen Dante-strófák

Baranyi Ferencnek

A céltalan dühök fűtötte katlan
fölött a tűzhely füstje megrekedt,
a rőzseláng kinyújtózott a vasban,

s a lábasban a zsír már sercegett,
alig hevült még, máris falni vágyott,
hevét alig mutatta s égetett,

ha meggyújtották, itt nem azt a lángot,
mely asztalnál vagy ágyban ünnepelne,
itt erdőtűz kerített be világot,

amint a csirkét ez körülölelte,
megudvarolta, sisteregve pezsgett,
s betöltötte a konyhát már a kedve,

annak a húsa meg csontjára dermedt,
amint a forró zsírban elhelyezték,
mely fölcsapott, míg kínja dalba kezdett,

merthogy ezek elevenen sütötték,
hogy mért tették, az arcuk nem mutatta,
nem tudtam, mért e csapzott, árva csirkét,

az eszemet e botrány meghaladta,
nem is foghatja ezt föl emberelme,
sem át nem érheti a szív hatalma.

Csupán az Isten végtelen türelme.

Hetedik X

Hetedik X, kilencvennyolc szonett:
tizennégy vers mindegyik évtizedre,
tizennégy sor esik így egy szonettre,
kétélú mind, kilencvennyolc zsilett.

Ennyi élesre fent borotvapenge
metszette, vágta, nyeste szőrömet,
a költő önmagáért, lám, kitett,
imázsát nem bízta a véletlenre.

Vagy bízta? Ki tudja? Vannak, akik
a bozontosat inkább kedvelik.
Nyúzta magát, mégis, az éveit,

az életét vetkőzte így, levette:
s kész a vers: a kilencvennyolcadik.
Még vége nincs, de már be van fejezve.

Palinódia

*Szabadság-himnuszát József Attila
ma, a káosz gerjesztett korában
bizonyosan visszaénekelné*

Megértem én. *Szaporodik fogamban*
az idegen anyag,
és más a szívemben se vagy agyamban.
S ha mások, más agyak
agyagként gyúrtak is, urak!, az irhám
enyém, hát rólam én, s habár kibírnám,
én nem leszek agyag!

Az én vezérem bensőmből vezérel,
bentről a pirkadat,
a fény! Hadra, mit huncut heccre bérel,
ne fogjanak hadak!
Állj meg, szabadság! Követeld a rendet!
És kövesd meg, jussához jutni engedd
szép, komoly fiadat!